

Sütő Csaba András

kétfelől

mihez fogjon mégis a rostát kerülő idővel
ha nem érzi meg és berobban a nyár
szimmant úgyis abból a szakból elnövőben
hozzá tapasztja a humángrafikát
mihez fogjon a cézár rendjével
ha észrevétlen kisasszonyba csorog
és egyre korább ahogy az éjjel léptekeket vált
sűrül a postairón mélyül a kék a hűlő
cserepeken hegyéből csordul az alkonyat
dördül a por masszív vörhenyén és festékek
színe ömlik az éjszakába színbe szín simul
horkol az alvó hovatovább énekel
feljön az utcai fények mentén
körbecsodálja a lonckoronát
idegen csillagzat bontja kéjjel
lassan nincs hová talál
született láttak akkor is
távoli ősöreg ásatag fényt
utoljára megint eddigre jut
él nem ismer embert se éjszakát
két lábáról négy lábra vált
szeméből nincs könnyfolyam
mederben keresi aranyát
közén kétfelől édesvíz zuhog

ér

dob-dob, dobizik a bádog
dob-dob do-dob
dob-do-dob dob-do-dob
guruladi guruladi guruladió
a hullámpala öblében indul
megakad a százasszögben
feszíti önnön súlyát
nem hajlít vasat megáll a rozsdálló
szürke fejnél és legott várássá szenderül

ez a pörgő méltatlan pusztuló világ
játszódik egyre a maga erejével
erős vihar segíti tovább hull a gurulás után
oly ritkán látható a zuhanó dió
a kezek szorgalmára váró földrekopp
micsoda héjak mekkora lárma
szilva körte szőlő lélegzik figyel
ahogy békül össze a visszába vágva
nem ismer senkit békülne mindenkivel
hol volt ha volt a harag az acsarkodó megindulás
szűkül az ér a levél teste mind
komor száraz rekedő hang
súrlódik még azért
egyre jobban zörög az egyik
évszak elvész és láthatatlan síkjáról ugyanoda terel
hiányzik minden eleve
nincs felette alatta közben máshol
elcsorog az egyik év szaka
mindenestől más a távol

önmaga csupán

ott kell a szándékot elterelni
hol elválik egymástól látvány és táj
nincs lefestett margó
csak a makró apóriája

szimatok és hallgatózás
a felbomló rend után
káoszka csaó biccent akkor
és tenyerét állába eresztve

egalizál a szuperszonikus fej

a fül a hallás szerve a látásban akadály
a szem a szomjak szerve ismeretlen
színről ízbe vágó világ a gyomor
az emésztés tudó a túlélő pillanat

rázza a test agyagos rácsát

és az agy lépésről lépésre múltjának
nem felel nagy lusta futamok
a kékülő vénák kört ügetnek
a szív erejével áradt tagjába
újabb körökkel lassan menetel
a vér hátán az oxigénnel

felette rend áll
immun is hormon is
és mind összezárva

még semmi önmaga csupán a test